

DÉLELŐTTI TÖPRENGÉSEK

Tavaszt hazudik a délelőtti napsütés
Zöldet hazudnak a terasz előtt a fenyők
Az élet most csak cigarettafüst
érezem isten ujján az állott bagószagot

Közelít hozzám valami nem evilági
most könnyedén odaadnám az életemet
ha valaki valamire kérné
Kavicsok pengnek hullámtalan vizek tükrén

Akár szökőkutak törnek fel az emlékek
permetük megborzongtat Elázik jelenem
Temetetlen gödrök tárt sírkamrák
Eleget éltem hogy lássam mit rontottam el

s mik azok amiket végleg elmulasztottam
A szemközti sárga ház előtt a fenyőfán
rigók lármáznak Zsondul az élet
Égen kondenzcsíkok Kék háton fehér hegek

És én még csak a tengertől sem búcsúztam el
mint kagylóba zárva hullámok zaja bennem
Hátra lépek Sziklákra csap a víz
törne zúzna *Életem képe ez lefestve*

valaki által Kezében fürge az ecset
Hámlik a vakolat a réges-régi falon
Beértek boraim Nincs több szüret
Az utolsó poharakat lassan iszom ki

24 TÉLI AMFITEÁTRUM

Az amfiteátrumra hull a hó
fáznak a gladiátorok
Szétszórt kövekre itt ma vér csorog
Ég felé fordult ajkak rebegik
várjuk megváltó *recipe ferrumod*
Meztelen testükön izzik a hó
nagyra nyílik fent isten szeme
Mellbe csapódik a rövid tőr
most hát megtudta vele csukatja
be fönt azt a nagy szemet a sors
– aki teremtett az most eltiport

